

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Херсонській області

Слідчий відділ

вул. Лютеранська, 1, м. Херсон, 73000 тел. (0552) 42-21-29
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hes@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001728

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Миколаїв

31 жовтня 2023 року

Слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ в Херсонській області підполковник юстиції Бурлакова Ганна Іванівна, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.08.2023 за № 22023230000000398, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Заруцькій Галині Степанівні, 03.05.1971 року народження, уродженки Миколаївській обл., Снігурівського р-ну, с. Лиманці, громадянки України, яка проживає за адресою: Херсонська обл., Херсонський р-н, сщ. Приозерне, вул. Миру, 10, раніше не судимій,

про те, що вона підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, тобто в колабораційній діяльності – добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора.

Згідно з Конституцією України Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Усупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир Путін, а також інші невідомі на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної

зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, всі Члени вказаної організації утримуються в їхніх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями Генеральної Асамблеї ООН від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про огороження їх незалежності і суверенітету; від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами у відповідності до Статуту ООН; від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Так, згідно зі статтею 1 резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, агресією є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності або політичної незалежності іншої держави, або будь-яким іншим способом, несумісним зі Статутом ООН, як це установлено в даному визначенні.

Відповідно до статті 3 вказаної резолюції, будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, з врахуванням і у відповідності до положень статті 2, буде кваліфікуватися як акт агресії:

а) вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

б) бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

с) блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

д) напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

е) застосування збройних сил однієї держави, які знаходяться на території іншої держави за узгодженням з державою, яка приймає, на порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після закінчення дії угоди;

і) дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалась цією іншою державою для здійснення акта агресії проти третьої держави;

г) засилання державою або від імені держави озброєних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це рівносильно переліченим вище актам, або її значна участь в них.

Згідно зі статтею вказаної резолюції, ніякі міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового або іншого характеру, не можуть служити виправданням агресії. Агресивна війна є злочином проти міжнародного миру. Агресія тягне за собою міжнародну відповідальність. Ніяке територіальне придбання або особлива вигода, одержані в результаті агресії, не є і не можуть бути визнані законними.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також в Заключному Акті наради з безпеки і співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Згідно зі статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року, Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 4 Конституції України, в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Відповідно до статті 28 Конституції України, ніхто не може бути свавільно позбавлений життя.

Статтею 33 Конституції України передбачено, що кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Частиною 1 статті 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Відповідно до статті 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

24.02.2022, о 5 годині ранку, за наказом президента Російської Федерації Володимира Путіна, збройні сили Російської Федерації незаконно, віроломно вторглися на територію України, здійснили широкомасштабну неспровоковану військову агресію і збройний напад, застосовуючи всі види стрілецької, артилерійської, ракетної, іншої зброї, в тому числі засоби ведення війни, заборонені міжнародним правом, спричиняючи ураження і руйнування об'єктів військової і цивільної, в тому числі критичної, інфраструктури, ураження і вбивства особового складу підрозділів Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних органів, мирного населення, масово порушуючи при цьому закони та звичаї війни, передбачені міжнародними договорами, і масово вчиняючи на території України злочини проти основ національної безпеки України, проти життя та здоров'я особи, проти волі, честі та гідності особи, проти статевої свободи та статевої недоторканності особи, проти виборчих, трудових та інших особистих прав і свобод людини і громадянина, проти власності, проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку.

У зв'язку зі збройною агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України № 2102-IX від 24.02.2022, в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. В подальшому, термін дії воєнного стану продовжено на 30 днів Указами Президента України від 14.03.2022 № 133/2022 (затверджений Законом України № 2119-IX від 15.03.2022) та від 18.04.2022 № 259/2022 (затверджений Законом України 2212-IX від 21.04.2022), а також на 90 днів - Указами Президента України від 17.05.2022 № 341/2022 (затверджений Законом України № 2263-IX від 22.05.2022), від 12.08.2022 № 573/2022 (затверджений Законом України № 2500-IX від 15.08.2022), від 07.11.2022 (затверджений Законом України № 2738-IX від 16.11.2022), від 06.02.2023 № 58/2023 (затверджений Законом України № 2915-IX від 07.02.2023), від 20.05.2023 № 254/2023 (затверджений Законом України № 3057-IX від 02.05.2023), від 26.07.2023 № 451/2023 (затверджений Законом України № 3275-IX від 27.07.2023).

Таким чином, з 24.02.2022 і до цього дня дії рф проти України підпадають під всі пункти, передбачені ст. 3 Резолюції 3314, а тому такі дії слід кваліфікувати саме як акт агресії рф проти України.

Починаючи з 24 лютого 2022 року збройні формування рф вторглися на територію Херсонської області та встановили контроль над нею, у тому числі через створені окупаційні адміністрації.

Тобто, відповідно до ст. 42 Гаазького положення від 18.10.1907, територія м. Херсона та області є окупованою, оскільки фактично перебуває під владою армії рф.

При цьому, під час досудового розслідування встановлено наступне.

У період з 24.02.2022 до 02.03.2022 більшу частину Херсонської області захоплено представниками збройних сил рф та відповідна частина території України, у тому числі населені пункти - м. Херсон, смт. Білозерка, м. Берислав, м. Скадовськ, м. Олешки, м. Нова Каховка, м. Каховка, м. Гола Пристань, м. Генічеськ та інші знаходились під тимчасовою окупацією держави-агресора. Більша частина з них перебуває під тимчасовою окупацією по теперішній час.

У березні 2022 року (більш точної дати досудовим розслідуванням не встановлено) представниками держави-агресора, з метою впровадження на тимчасово окупованій території України політики та законодавства російської федерації, створено окупаційний орган виконавчої влади - військово-цивільну адміністрацію Херсонської області – (рос. ВГА Херсонской области).

Указом окупаційного органу влади - ВЦА Херсонської області № 277-р від 28.07.2022, створено окупаційний орган виконавчої влади – «Центр зайнятості населення г. Херсона», до повноважень якого віднесено реалізація політики російської федерації, в тому числі державної установи «Федеральної служби по труду і зайнятості», на тимчасово окупованій території Херсонської області з питань реалізації державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, соціального захисту від безробіття.

У серпні 2022 року, точна дата в ході досудового розслідування не встановлено, але не пізніше 06.08.2022, при окупаційному органі «ВГА Белозерского муниципального округа», який створено представниками держави-агресора рф на тимчасово окупованій території смт. Білозерка Херсонського району (колишнього Білозерського) Херсонської області, створено окупаційний орган виконавчої влади – «Белозерский центр занятости населения», до повноважень якого віднесено надання послуг населенню з працевлаштування на громадські роботи, пошуку роботи на постійній основі, сприяння громадянам у підборі належної роботи; надання роботодавцям послуг із добору працівників тощо.

У подальшому, точна дата в ході досудового розслідування не встановлено, але не пізніше 06.08.2022, Заруцька Г.С., будучи проросійсько налаштованою, реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на добровільне зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, діючи з прямим умислом та усвідомлюючи протиправний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, всупереч врегульованим чинним законодавством України суспільним відносинам у сфері національної безпеки України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Херсонської області, на підставі поданої нею заяви працевлаштувалася та була призначена на керівну посаду окупаційного органу виконавчої влади – а саме «заместителя директора Белозерского центра занятости населения», чим виконала всі необхідні дії, направлені на доведення свого злочинного умислу до кінця та де здійснювала свою протиправну діяльність шляхом

виконання організаційно-розпорядчих функцій та ведення пропагандистської політики серед населення окупованої території.

У період з серпня 2022 року (точна дата в ході досудового розслідування не встановлена, але не пізніше 06.08.2022) по 11.11.2022 громадянка України Заруцька Г.С., займаючи керівну посаду окупаційного органу виконавчої влади держави-агресора – так званого «Белозерского центра занятости населения», здійснювала організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції з метою реалізації та підтримки рішень та дій держави-агресора, спрямованих на створення позитивного іміджу окупаційної влади на тимчасово окупованій російськими військами Білозерського району Херсонської області, а саме: організовано набір співробітників даного окупаційного органу влади та контроль за їх роботою, облік осіб-безробітних, надання допомоги безробітним у пошуку роботи, укладання договорів з роботодавцями та інші.

Отже, своїми умисними діями Заруцька Г.С. сприяла реалізації політики окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території Херсонської області.

Таким чином, Заруцька Галина Степанівна, 03.05.1971 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України – колабораційна діяльність, тобто добровільне зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора.

Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
підполковник юстиції

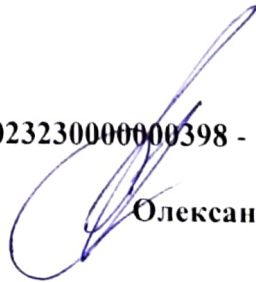
Ганна Іванівна БУРЛАКОВА

ПОГОДЖЕНО

Процесуальний керівник

у кримінальному провадженні №2202323000000398 -
прокурор відділу

Херсонської обласної прокуратури

Олександр Васильович ЖАКОМІН

Одночасно підозрюваній Заруцькій Г.С., роз'яснені права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Стаття 303 Кримінально процесуального кодексу

На досудовому провадженні можуть бути оскаржені такі рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора:

1) повідомлення слідчого, прокурора про підозру після спливу одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку або двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, але не пізніше закриття прокурором кримінального провадження або звернення до суду із обвинувальним актом - підозрюваним, його захисником чи законним представником.

2) скарги на інші рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора не розглядаються під час досудового розслідування і можуть бути предметом розгляду під час підготовчого провадження у суді згідно з правилами статей 314-316 КПК України.

3) під час підготовчого судового засідання можуть бути оскаржені рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора, передбачені КПК України.

Підозрювана _____
(підпис, ініціали, прізвище)

« ____ » год. « ____ » хв. « ____ » _____ 2023 року.

Захисник _____
(підпис, ініціали, прізвище)

Повідомлення про підозру вручив:
Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
підполковник юстиції

Ганна Іванівна БУРЛАКОВА